

Osman Ersoy'un Anısına

Aytaç Yıldızeli*

Sevgili Hocam Osman Ersoy'un meslek hayatımda çok önemli bir yeri vardır. Benim idealim, liseden sonra "Siyasal Bilgiler" veya "Hukuk" öğrenimi görmektir. Hukuku kazanmama karşın, o günlerde gerçekleşen inanılmaz iki olay benim idealimin değişmesine neden oldu.

O günlerde günlük gazetelerden birinde çıkan haberde, davayı kazanan bayan avukatın, kaybeden taraflarca herkesin gözü önünde tabancayla öldürülmesi anlatılıyordu. Bunun yanı sıra uzaktan akraba genç bir avukat -aksilik bu ya- kazandığı davadan dönerken arabası devrilerek ölmüştü. Söylenene göre davada parasal nedenler çok büyük rol oynamıştı. Bu olaylar üzerine ailem "Hukuk" okumamam konusunda anlaştı ve ben de DTCF Coğrafya Bölümü'ne kayıt oldum. Ancak, tesadüfün böylesi az olur, sanki kader de ağlarını örüyordu. O günlerde, annemin Kandilli Kız Lisesi'nden arkadaşı olan Gönül Teyze ile seneler sonra sokakta karşılaştık. Gönül Teyze Kütüphanecilik Bölümü'nde okumuştur ve bölümü anlata anlata bitiremiyordu. Benim de muhakkak orada okumamı istiyordu. Gelecek, kütüphanecilerindi. O müthiş sinerjiyle bölüm değiştirmeye karar verdim. Ancak öğrenci işlerine gittiğimde kayıtların kapandığını öğrendim. Öğrenci işlerindeki görevli, bu konuda bir şey yapamayacağını, Osman Ersoy Hoca ile konuşmamı önerdi. Sevgili Hocamın kapısını korka korka iki kez vurdum. Çok yumuşak, çok güzel bir ses "giriniz" dedi. Hocam tam bir zarafet örneği idi. Hafifçe kalktı ve "buyurun, bir şey mi istediniz" dedi. O an "acaba ben neredeyim" diye düşündüm. Karşımda baba sevgisi, insan sevgisi gibi tüm sevgileri sunan bir Hoca vardı. Kendisine "Kütüphanecilik Bölümü'nde okumak istediğimi, ancak kayıtların kapandığını" söyledim. Mutlu oldu, gözlerindeki ışıltı harikaydı en güzeli, bu duyguyu size de iletiyor ve hissettiriyor olmasıydı. Eline dolma kalemini aldı ve küçük bir not yazdı; benim çok iyi bir kütüphaneci olacağıma inandığını söyledi. İşte ben bu notla⁽¹⁾ ve 15032 numara ile 1963 yılında Kütüphanecilik Bölümü'ne kaydoldum. Sonra, mesleğimde en iyi yerlerde çalıştım, Hocamın sayesinde çok iyi yaşadım, Ona hep minnettar kaldım.

* Üniversite ve Araştırma Kütüphanecileri Derneği (ÜNAK) Başkanı aytaç@ulakbim.gov.tr

(1)

Nurhan Buncaya 'Hocamıza
161 Pustalık Bölümünü
yedek (78) nu. ile kâğıtın
Aytaç Yıldızeli'nin "Kontenjan
müsaitse,, alınmasını rica
ederiz. Doçent Dr. Osman Ersoy
Osman Ersoy

Hocamın ölünceye dek, hiçbir bayan öğrenciyle "sen" diye konuştuğunu görmedim. Tüm zarafetiyle "siz" ya da "hanımefendi" der veya soyadı ile hitap ederdi. Tüm zamanlarda, öğrenci bile olsa hanımlara öncelikle yol verir, kapıyı tutardı.. Ben hep "Hocam, siz, bizim büyüğümüzünüz, hocamızsınız; ne olur önden geçin" dediğim zamanlarda Hocam; "öğrenciniz bile olsa hanım hanımdır, kadınlara saygı duymayan milletler çağdaş olamaz" derdi. İnanılması güç ama, gerekiyorsa paltolarımızı bile tutardı.

Sevgili Hocam, esprili konuşmaları, fıkra ve şiiri çok severdi. Beni de, esprili konuştuğum ve arada bir fıkra anlattığım için çok sevdiğini söylerdi ve "zeki insanlar ancak esprili konuşur. Yıldızeli, anlıyorsun ya, biz ikimiz bu kategoriye giriyoruz" derdi. Vallahi böbürlenmediğimi söylersem biraz yalan olur, hele hocamdan böyle iltifat aldıktan sonra...

Hocamla espri alanında anlaşmamız bir ev ödevi ile başladı. Sömestre tatilinde herkes gittiği yörenin halk kütüphanesini ziyaret edip, derste anlatacaktı. Ben de Karabük'e teyzemi ziyarete gitmiştim. Karabük Halk Kütüphanesi, iki görevi birden yerine getiriyordu; hem kütüphane, hem de nikah salonu olarak kullanılıyordu. Komik olan, nikah saati gelince kütüphane memuru; "nikah var, herkes dışarı" diye bağıriyordu. Okuyucular, salonun dışındaki şeker dağıtılan kısımda bekliyor, bazen de nikah şekerlerinden alıyorlardı. Sınıfta bu olayı anlattığım zaman; "işte Türkiye gerçeği bu. Ben Çemişkezek derken tüm bunları sembolleştiriyorum ve siz gelecekte bunlarla savaşıacaksınız" demişti Hocam.

Hocamla özellikle Türk Kütüphaneciler Derneği'nde (TKD) çok sık buluşur, orada bulunan arkadaşlarla sohbet ederdik. Hocanın evine TKD Genel Merkezi çok yakındı. Bizi çoğunlukla evine davet ederdi. Hep hayret ettiğim, eşi sevgili Müjgan Abla'nın ne kadar fedakâr olduğu idi. Hem çalışırdı, hem iki çocuk bakardı, hem de ne zaman evine gitsek muhakkak börek, çörek, yemek bulunurdu. Çırpınırdı, bizlere ikramda bulunabilmek için. Ben Hocama bir buluşmamızda "Hocam, siz ne kadar güzel bir çiftsiniz. Müjgan Abla, Yunan heykellerindeki ilahelere benziyor, çok güzel, siz de filmlerdeki aktörlere benziyorsunuz" demiştim. Hocam gözlerindeki o güzel ışıltı ve gülümsemesi ile, "Müjgan için söylediklerin tamam da, bana herhalde iltifat etmek istiyorsun" dedi. Ben ısrarcı olunca da "tamam" dedi. Daha sonraları hep, "çocuklar, Aytaç beni sinemadakilere benzetiyor, ona göre" der ve zaman zaman "hani senin bir benzetmen vardı, neydi o?" diye tekrarlatırdı. Bir gün, bir yemekte bunları Müjgan Abla'ya söylediği zaman, rahmetli Müjgan Abla kahkahalarla gülmüş ve "bu iltifatları kabul etme yaşımız geldi" demişti. Hocam ailesine, çocuklarına çok düşküdü, evinde misafir ağırlamayı severdi. Allahaan sevgili Müjgan Abla da onun gibi çok misafirperverdi.

Osman Hocam, öğrencilerine karşı hep sevgi dolu, samimi ve hep affediciydi. Yine bir gezimizde otobüsün arka kısmında tam kadrosuyla bizim grup, rahmetli Atilla, Ali, Ay, Karabulut, Altan, Coşkun ve diğerleri... Erkekler tarafından gecedan Çamlıca gazozlarının içine votkalar konmuş, hanımlar ise börekler, dolmalar ve köfteler hazırlamıştı. Alkolsüz gazoz da ayrılmıştı. Otobüste şarkı, türkü, gerçek ve hileli Çamlıca gazozlarının etkisiyle daha da coşkulu bir duruma geldik. Osman Hoca en önde oturuyordu; yolun yarısından sonra yanımıza geldi. Biraz konuşmadan sonra Hocaya, taze ekmeğin içine köfte, domates dilimleri ve yeşil soğan koyduk, bir de dolma ikram ettik. Ancak alkolsüz Çamlıca gazozunun sonucusu benim elimdeydi. Çocuklar kıvranıyordu, ama mecburen hileli gazozu bardağa koyup ikram ettik. Bardakta olursa belki daha hafif olur diye. Hoca içer içmez ne işler çevrildiğini anlamıştı. Ama hiç bozuntuya vermedi ve hiç birimize bir tek söz etmedi. "Çocuklar, ben hiç bu kadar güzel Çamlıca gazozu içmemiştim, size iyi eğlenceler" diyerek öndeki yerine geçti. Sevgili Hocam eğlencemizi bozmadı, bizi kırmadı, otoritesini göstermedi. Evet, bence hocalık buydu, derslerde meslekle ilgili tüm kuralları öğretmek, Türkiye için mesleki sorunları tartışmak ve çözümler üretebilmek, öğrencilerle sıcak, dostça ilişkiler kurarak sevgi ortamı yaratabilmek ve bunların saygı çerçevesinde olmasını sağlamak. Bence Osman Hocam bütün bunları gayet iyi yapan nadir insanlardandı.

Sevgili Hocam vatanına, milletine, bayrağına çok düşküdü. Ulusal günlerde ya da ulusal şiiirler okunduğunda, onun gözlerinin yaşardığına kaç kez şahit oldum.

Hastalanmadan önce en son Üniversite ve Araştırma Kütüphanecileri Derneği (ÜNAK) gecesindeydi. Çok iyi değildi, ancak meslektaşlarıyla beraber olmak için, toplantıları ve geceleri kaçırmak istemezdi. Onun için öğrencileri çok kıymetliydi. O gece çok güzel dans etmişti. Kendisine “Hocam, vallahi dansı da çok güzel yapıyorsunuz. Gençler sizden örnek almalı” dedim. Cevabı harikaydı; “hanımlar öylesine güzel dans ediyorlar ki, erkekler de ona uymak zorunda kalıyorlar”.

Sevgili Hocamın bana bir vasiyeti vardı. ÜNAK Başkanı olunca beni tebrik etti ve “orda bir köy var uzakta, o köy bizim köyümüzdür, gezmesek de tozmasak da, o köy bizim köyümüzdür” dedikten sonra “Yıldızeli, senden buna göre hizmet anlayışı bekliyorum ve inanıyorum başaracaksın” diye konuştu. Sevgili Adile Günden’in kaybından ötürü çok üzgündüm ve ağlamaya başladım. “Üzgünsün ama devam etmek zorundasın, görevde kesinti olmaz” dedi.

Sevgili Hocam, Sizi çok sevdiğimi biliyorsunuz. Bana o güzel gülümsemenizle söylediğiniz vasiyeti ve ayrıca beni aydınlatıcı her sözünüzün gereğini elimden geldiğince yerine getirmeye gayret ediyorum, edeceğim. Bundan emin olun!